

Sygn. akt II CSK 138/16

POSTANOWIENIE

Dnia 7 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie z powództwa L. N.
przeciwko Skarbowi Państwa - Prezesowi Sądu Okręgowego w S.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 7 października 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 29 października 2015 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powoda na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 7200 zł (siedem tysięcy dwieście złotych) tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 29 października 2015 r. Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał na występowanie w niej istotnych zagadnień prawnych oraz potrzeby wykładni przepisów prawa budzących wątpliwości i wywołujących rozbieżności w orzecznictwie. Jak podstawę obu tych przesłanek wskazano tę samą kwestię - sprowadzającą się do pytania o sposób wykładni pojęcia „skorzystania z przysługujących środków prawnych”, użytego w art. 424^{1b} k.p.c. W szczególności, dotyczy to pytania, czy w omawianym pojęciu mieści się wypadek oddalenia wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia zażalenia oraz istnienie możliwości uchylenia z urzędu postanowienia niekończącego postępowania w sprawie (art. 359 § 1 k.p.c.), a także inne środki prawne niebędące ściśle rozumianymi środkami odwoławczymi dostępnymi w sprawie.

Zgodnie z utrwalonym poglądem orzecznictwa, przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na przesłankę istotnego zagadnienia prawnego polega na sformułowaniu tego zagadnienia i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Musi przy tym chodzić o zagadnienie nowe, dotychczas nierozpatrywane w judykaturze, które zarazem ma znaczenie dla rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej (por. postanowienia z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11

i z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151). Skuteczne powołanie się na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga natomiast, zgodnie z utrwalonym stanowiskiem judykatury, wykazania, że w sprawie występuje kwestia z zakresu wykładni prawa wywołująca rozbieżność zdań lub mająca niejasną treść. Uzasadnienie występowania tej przesłanki powinno precyzować wątpliwości związane z konkretną regulacją oraz przytaczać rozbieżne poglądy - ewentualnie zaś, wskazywać wątpliwy fragment regulacji prawnej, który nie stał się jeszcze przedmiotem wyjaśnień (tak m.in. Sąd Najwyższy w postanowieniach: z dnia 26 czerwca 2015 r., III CSK 77/15, nie publ. oraz z dnia 20 maja 2016 r., V CSK 692/15, nie publ.).

Obie przesłanki, na które powołał się skarżący, zakładają więc występowanie w sprawie problemu budzącego istotne wątpliwości interpretacyjne, który nie stał się jeszcze przedmiotem wyjaśnień w orzecznictwie lub doktrynie - bądź którego rozumienie jest niejednolite albo niejasne. Kwestia wskazana w tym zakresie przez skarżącego była już jednak wielokrotnie przedmiotem wyjaśnień judykatury, przyjmującej jednolicie, że „skorzystanie z przysługujących środków prawnych” w rozumieniu art. 424^{1b} k.p.c. oznacza wniesienie tych środków w sposób prawidłowy formalnie oraz we właściwym terminie (por. katalog środków wskazanych m.in. w postanowieniach Sądu Najwyższego: z dnia 30 stycznia 2008 r., V CNP 199/07, nie publ. oraz z dnia 4 grudnia 2009 r., I CNP 91/09, OSNC-ZD 2010, nr C, poz. 85). Wbrew stanowisku skarżącego, w orzecznictwie nie można doszukać się stanowiska przeciwnego, które pozwalałoby na stosowanie art. 424^{1b} k.p.c. także wówczas, gdy wniesiony środek zaskarżenia został odrzucony lub gdy w sprawie doszło do zastosowania art. 359 § 1 k.p.c. przez sam sąd.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99 oraz art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

jw